

Hangar dla 3. GPR

#Lotnictwo wojskowe 3 listopada 2015

W październiku 3. Grupa Poszukiwawczo-Ratownicza stacjonująca na lotnisku Kraków-Balice rozpoczęła użytkowanie nowego hangaru do obsługi śmigłowców.

Oddany do użytku hangar wprowadził nową jakość w funkcjonowaniu 3. GPR. Teraz bieżące przeglądy i naprawy mogą być prowadzone niezależnie od pogody i pory roku. Powierzchnia hangaru pozwala na jednoczesną obsługę śmigłowca Mi-2 i Mi-8 bez konieczności składania łopaty wirnika nośnego

W hangarze o powierzchni prawie 1300 m² mogą być jednocześnie obsługiwane 1 śmigłowiec Mi-2 i 1 Mi-8, bez konieczności składania wirników. Użytkowany przez 3. GPR obiekt jest jednym z kilku hangarów o lekkiej konstrukcji i krótkim czasie budowy, które MON zakupiło w 2008. Trzy lata później jeden z nich został przekazany 3. GPR. Jednocześnie rozpoczęły się procedury formalne wymagane do rozpoczęcia budowy.

Najwięcej czasu zajęły jednak uzgodnienia lokalizacji nowego hangaru z Międzynarodowym Portem Lotniczym im. Jana Pawła II Kraków – Balice, które spowodowały, że budowę można było rozpocząć dopiero w marcu 2015. Prace budowlane trwały bardzo krótko – do początku sierpnia 2015 i były wykonane przez producenta hangaru – SUMMIT POLSKA - Systemy Halowe. Kolejne kilka tygodni zajęły formalności związane z dopuszczeniem obiektu do użytku. Aktualnie trwa sukcesywne doposażenie hangaru obejmujące m.in. montaż drugiej powłoki wewnętrznej, która poprawi izolację termiczną, dodatkowego oświetlenia wewnątrz i przed hangarem, powłoki antypoślizgowej na posadzce, elektrycznych promienników ciepła itp.

Do głównych zadań 3. GPR w czasie pokoju, kryzysu i wojny należą: pełnienie całodobowych dyżurów ratowniczych w systemie narodowego ratownictwa lotniczego; wydzielanie sił i środków ratownictwa lotniczego w sytuacjach zagrożenia w ramach Unii Europejskiej na terenie Europy; prowadzenie akcji w sytuacjach kryzysowych (powodzie, pożary) na terenie RP

Oddany do użytku hangar wnosi zupełnie nową jakość, bowiem jest pierwszym tego typu obiektem w historii 3. GPR. Dotychczas wszystkie czynności obsługowe i bieżące naprawy niezależnie od pory roku musiały być wykonywane pod gołym niebem albo dzięki uprzejmości stacjonującej na tym samym lotnisku 8. Bazy Lotnictwa Transportowego, która w razie konieczności użyczała miejsce w swoim hangarze. Niesprzyjające warunki atmosferyczne szczególnie komplikowały – lub czasem nawet uniemożliwiały – sprawne przeprowadzanie poważniejszych napraw, takich jak np. wymiana silnika czy przekładni głównej.

3. Grupa Poszukiwawczo-Ratownicza została utworzona na podstawie Rozkazu Dowódcy Sił Powietrznych Z-117 z 30 maja 2008. Jednostkę sformowano na bazie sił i środków z grupy poszukiwawczo-ratowniczej funkcjonującej do tamtej pory w etacie likwidowanej 3. eskadry lotnictwa transportowo-łącznikowego we Wrocławiu. 3. GPR rozpoczęła działalność jako samodzielna jednostka w strukturze 3. Skrzydła Lotnictwa Transportowego 1 stycznia 2009.

Aktualnie na stanie 3. GPR znajdują się etatowo śmigłowce: Mi-8P/SAR (nr takt. 627), Mi-8P/SAR (nr takt. 628), Mi-8S (nr takt. 630) i Mi-8 T/SAR (nr takt. 656). Poza etatem na stanie jednostki są Mi-2RL (nr takt. 4437) i Mi-2RL (nr takt. 8825) / Zdjęcia: Marcin Siegmund

Do głównych zadań 3. GPR w czasie pokoju, kryzysu i wojny należą: pełnienie dyżurów ratowniczych w systemie narodowego ratownictwa lotniczego; wydzielanie sił i środków ratownictwa lotniczego w sytuacjach zagrożenia w ramach Unii Europejskiej na terenie Europy; prowadzenie akcji w sytuacjach kryzysowych (powódzie, pożary) na terenie RP. W praktyce podstawowym zadaniem, do którego wykonywania szkolone są załogi 3. GPR jest jednak zlokalizowanie rozbitego statku powietrznego, udzielenie pomocy poszkodowanym oraz powiadomienie i naprowadzenie na miejsce katastrofy naziemnych służb ratowniczych.

Zadania jednostki to nie tylko utrzymywanie całodobowych dyżurów ratowniczych. Oprócz misji szkolno-treningowych załogi i śmigłowce 3. GPR wykonują też zadania dla innych jednostek obejmujące m.in.: szkolenia SERE (Survival – przetrwanie, Evasion – unikanie, Resistance – opór, Escape – ucieczka) obejmujące zasady i procedury postępowania pozwalające przetrwać w przypadku działania w sytuacji izolacji, np. po zestrzeleniu nad wrogim terytorium, loty kontrolne, a także przewóz osób i sprzętu. Do 2012 wykonywane były również loty desantowe na rzecz 6. Brygady Powietrznodesantowej.

Obecnie personel 3. GPR stanowi około 60 osób, co pozwala na skompletowanie sześciu pełnych załóg ratowniczych Mi-8. Dowódcą jednostki jest mjr mgr inż. pil. Mariusz Ostański. W skład 3. GPR wchodzi personel latający (piloci, technicy, ratownicy, lekarze), personel Służby Inżynierjno-Lotniczej i pracownicy cywilni.

Na podstawie informacji Marcina Sigmunda.
